

Epilog dějin lidstva

Svět je v nepořádku jako nikdy dříve a příčina je naprosto jasná: Vláda Ježíše Krista a Jeho Církve nad národy přešla do rukou Satana a jeho synagogy, uctívání pravého, trojjediného Boha ustoupilo vzývání modly mamonu, symbolizované zlatým teletem.

Od pravého Boha a náboženství odpadlé lidstvo však nechce pochopit, že je samo příčinou svého neštěstí. Chová se jako komické postavičky ze známého příběhu: Dva cyklisté namáhavě šlapou na tandemu do prudkého kopce. Když se konečně dostanou nahoru, vpředu sedící si setře pot z čela a zadýchaně povídá: „To byla ale dřina, málem jsem vypustil duši z těla.“ – „Ano,“ na to zadní jezdec, „a kdybych po celou dobu nešlapal na brzdu, byli bychom dokonce sjeli zpátky dolů“ ...

Všude se najdou poctiví a odvážní vlastenci, kteří chtějí bojovat proti soustavnému a organizovanému úpadku svých národů označováním katolické Církve za židovskou instituci a podsouvají jí tentýž nárok na světovládu, jaký vznáší židovský talmudismus. Ať už si to uvědomují nebo ne, jsou tím automaticky nejlepšími spojenci protikatolického talmudismu! Pohled do historie by je poučil, že doba největšího rozkvětu katolické víry, vrcholný středověk, šel ruku v ruce s nespornou samovládou národů pod svými vlastními panovníky. Ale nic takového je ani nenapadne; tito lidé se raději rozhořčují nad všemi možnými údajnými „zločiny“ Církve, které jim servíruje propaganda židovských médií.

Nechybí ani počestní a smělí finanční reformátoři, kteří v moderním úrokovém otroctví vidí kořen všeho zla. Uznávají a dokonce na základě historických pramenů prokazují, že jedinou epochou, kdy peněžnictví ideálně fungovalo, byl právě vrcholný středověk se svou brakteátovou měnou,¹ tedy v podstatě atrofujícími penězi, které jejich hromadění za účelem půjčování na úroky dělalo zcela nezajímavým, takže spolehlivě zajišťovaly nerušený a pravidelný oběh a současně bránily jak ekonomickým poruchám, tak i absurdnímu tlaku na neustálý růst. Tito lidé na jedné straně vyzdvihují, že za vznik nádherných středověkých gotických katedrál v celé Evropě děkujeme jedině přiměřenému blahobytu, který téměř ideálně fungující finančnictví přineslo nejširším vrstvám obyvatelstva.² Dokonce považují za příčinu náhlého ukončení stavby kolínského dómu konec brakteátové měny, který současně znamenal počátek úrokového hospodářství skrze zadlužení zesvětlštěných křesťanských (a bohužel i církevních) panovníků u většinou židovských lichvářů. Ale místo toho, aby přiznali, že se v této nejkatoličtější epoše doslova naplnil příslib Bohočlověka Ježíše Krista: „Hleďte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a toto všechno bude vám přidáno“ (Mt 6, 33), žvaní cosi o údajném „kultu černé bohyně“,³ jemuž připisují tak jedinečný hospodářský rozkvět. Také tito propagandou New Age ovlivnění novopohané jsou spojenci Satanovy synagogy.

Ustavičné mohutnění židovského protikřesťanského talmudismu od doby novopohanské renesance i jeho současná globální vláda jsou Božím trestem za odpad od katolické víry. Trestem, který jako všechny pozemské tresty je zamýšlen jako poslední lé-

¹ Brakteáty byly mince ražené z tenkého stříbrného plechu; pozn. překl.

² Např. Bernard A. Lietaer, *Mysterium Geld. Emotionale Bedeutung und Wirkungsweise eines Tabus*, 2000, str. 172-200.

³ Tamtéž, passim!

čebný prostředek Božího milosrdenství pro ty, kdo poté konečně pochopí a chtějí se obrátit. Je současně trestem, který pro všechny zatvrzelé znamená počátek *věčného* trestu na onom světě a může se jen zostřovat tím více, čím déle umíněně zaslepeně setrvávají ve svém bludu nebo bezvěrectví. Jsou to:

- ateisté, pro které zcela absurdně všechno pochází z pouhé náhody a jednou znovu upadne do chaosu;
- pohané, kteří místo pravému, jedinému Bohu, holdují bezduchým modlám;
- mohamedáni, kteří se fanaticky podřizují zcela neověřitelným, ba dokonce jednoznačně falešným „proroctvím“ talmudizovaných pseudoproroků;
- Židé, kteří jediného Vykupitele Ježíše Krista až podnes odmítají a neúprosně pronásledují;
- schizmatičtí a heretičtí „křesťané“ pravoslavného, protestantského, anglikánského atd. směru, kteří se (nebo jejich předkové) všichni v určitou dobu svévolně odřekli jediné Kristovy Církve a jediné pravé katolické víry;
- novopohané, kteří se jako potomci věřících katolíků vrátili k modlám starých Germánů, Slovanů, Franků atd.;
- stoupenci New Age, kteří se přidali ke všem možným i nemožným a zcela neověřitelným nesmyslům svých samozvaných guru, protože už nemohli dále „trpět“ skutečné náboženství;
- pseudokatolíci, nerozumně zaslepení stoupenci zednářsko-talmudisticky infiltrované a převrácené organizace, nazývané „církve II. vatikánského koncilu“, jejíž děsivé bludy by právě pro ně bylo tak snadné rozpoznat, kdyby jen chtěli;
- přívrženci zednářského humanismu, kteří staví Boha na roveň člověku a důsledně pak zbožňují sami sebe;
- otevřeně vystupující uctívači Satana, kteří se proviňují nejhrůznější myslitelnou religiózní zvráceností: uctíváním zla jako takového;
- všichni ostatní, kdož tvrdí, že o Bohu nelze nic spolehlivě vědět, a že všechna náboženství jsou konec konců stejně pravá nebo falešná, stejně dobrá jako špatná.

Pro všechny takové existuje jen jedno jediné východisko: upřímné obrácení! Všechny ostatní cesty, návrhy a rady k zvládnutí až dosud nevídaných politických, hospodářských, kulturních atd. krizí současnosti (pro něž je uzurpace moci talmudismem pouze symptomem, ne však prapříčinou) musejí nezbytně selhat, protože jsou nepostačující: nepostačují pro každého jednotlivce, který po svém pomíjivém, ale o všem rozhodujícím pozemském životě bude trpět věčným zatracením, pokud se ještě před smrtí upřímně neobrátil na pravou víru. Jsou nepostačující také pro záchranu rozkladem postižených národů, neboť „národ i říše, jež by nesloužily Bohu, jsou zasvěceny zkáze“ (Iz 60, 12).

Sotva co jiného může lépe ilustrovat tuto nadpřirozenou souvislost nežli tři mimořádně závažná opomenutí resp. odmítnutí oněch tří korunovaných vládců katolické Francie, „*la fille aînée del'Église – nejstarší dcery Církve*“, z níž se pak stalo útočiště a výchozí bod židozednářské, tj. protikřesťanské revoluce:

1) Opomenutí krále Ludvíka XIV. zasvětit *na Boží příkaz* (!) svou zemi Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. *Na měsíc přesně o sto let později* vypukla tzv. „francouzská“ revoluce!

2) Odmítnutí skutečně katolického pomazání králem Ludvíkem XVI. při nástupu na trůn; král odmítnutí Boží ochrany odpykal svou popravou!

3) Výslovné odmítnutí císaře Napoleona III. obnovit státní uznání práv Boha a Jeho Církve ve Francii; a jak mu bylo prorokováno, nemělo císařovo panování dlouhé trvání!

Nyní k témuž podrobněji:

1) Již za života za svatou považovaná a později Církví skutečně svatořečená řádová sestra Margareta Maria Alacoque (1647-1690) se těšila početným vizím a zjevením Ježíše Krista, jež především směřovala na zvláštní a oficiální uctívání Jeho Nejsvětějšího Srdce (které také poté bylo Církví zavedeno v mnoha podobách).

V červnu 1689 se světici dostalo poselství Ježíše Krista, která pak své řádové představené písemně sdělila následujícími slovy: „Tudíž si přeje, jak se domnívám, aby s celou slávou a nádherou vešel do domů knížat i králů, a byl tam uctíván tak, jako byl v čase svého utrpení urážen a ponižován. Vyslechla jsem v této věci následující slova: ‚Sděl nejstaršímu synovi mého Nejsvětějšího Srdce (tím mínil našeho krále)‘: Jako svým přirozeným narozením skrze pobožnost zásluh, stejně tak získá svým narozením k životu milost a věčnou nádheru tak, že se zasvětil Mému Srdci, které chce vládnout nad jeho srdcem, a tím i nad velkými a mocnými tohoto světa. Chce vládnout v jeho paláci, být zobrazeno na jeho korouhvích a vyryto do jeho zbraní, aby tím vítězil nad všemi svými nepřáteli, a ti aby k jeho nohám složili své pyšné a domýšlivé hlavy, slovem aby všude vítězili nad nepřáteli Církve.“⁴

Přestože tento příkaz božského „krále králů“ (Zj 17,14; 19,16) byl králi Francie předán jeho zpovědníkem, nestalo se vůbec nic! „Boží mlýny mlyly pomalu, ale jistě.“ Namísto toho, aby (jak mu bylo pro případ poslušnosti předpovězeno) vítězili nad nepřáteli svaté Církve, zvítězili její nepřátelé nad ním. Sice už ne nad ním osobně, ale nad jeho nástupcem. A to pro všechny, kteří *chtějí* vidět,⁵ na znamení Božího hněvu přesně o 100 let později: 17. června 1789 se proti vůli krále Ludvíka XVI. sešlo tzv. Národní shromáždění a 27. června je musel král z donucení uznat! Tím byl zpečetěn konec jeho vlády.

2) Ale nejen to; také osobní osud Ludvíka XVI. zemřít na popravišti byl zpečetěn již při jeho korunovaci roku 1774. Ne pouze jeho vinou, ale i přičiněním státní rady a galikánských, tj. vědomě v opozici proti papeži a celé Církve na pokraji schisma a hereze se pohybujících francouzských biskupů. Ti téměř třinácti stoletími posvěcené tradici slavnostního pomazání nového francouzského krále na náměstka Boha resp. Krista nepřikládali žádný význam, takže se pomazání odbylo pouze jako prázdná, jalová, ba chtělo by se říci až folklórní ceremonie:

„Při uvádění Ludvíka XVI. do úřadu se v radě dokonce uvažovalo o tom, zda se ceremonie má vůbec pořádat; za tak neužitečnou a zbytečnou byla považována podle všeobecného galikánského pojetí. Nakonec se rozhodlo pro její uspořádání a Ludvík XVI. byl tedy pomazán, ale kněz přesto za přítomnosti užaslého lidu

---

⁴ Margareta Maria Alacoque, *Leben und Offenbarungen von ihr selbst geschrieben und ergänzt durch Zeitgenossen*, 2. vyd. Freiburg/Švýcarsko 1974, str. 206 ad.

⁵ Španělské přísloví říká: „Není nevyčlepnější slepoty než u těch, kteří nechtějí vidět.“

v souladu s galikánskou doktrínou hlasitě prohlásil, že tato ceremonie není pro krále závazná a pro jeho úřad že je nepodstatná.⁶

Takto připraven o Boží ochranu, kterou pro sebe a své království považoval za nepotřebnou, protože již nechtěl a neměl vládnout jako Kristův náměstek, nýbrž jen z vlastní neomezené moci, byl nakonec Ludvík XVI. protikřesťanskou a bezbožnou revolucí nejen zbaven moci a sesazen, ale dokonce i potupně vězněn a konečně 21. ledna 1793 popraven!

3) Císař Napoleon III. sice „začal“, jak jsme poněkud pohrdlivě slyšeli od nacisty von Engelhardta, „plout v římskokatolických vodách,“ ale zdaleka ne dost opravdově, aby mu záleželo na obnově skutečně katolického francouzského království na základě oficiálního uznání panství Ježíše Krista.

Přední antigalikánský a antiliberální biskup z Poitiers, kardinál Louis Pie, měl s císařem dne 15. března 1856 rozmluvu, jejíž nejdůležitější pasáže se nám dochovaly:

„Císaři, který si lichotil, že pro náboženství učinil víc než samotná restaurace, kardinál odpověděl: „Vím o pozoruhodných religiózních opatřeních Vašeho Veličenstva a umím ocenit služby, které jste, sire, prokázal Římu a Církvi, zvláště v prvních letech svého panování. Dost možná pravdu neudělala restaurace více než Vy.

Dovolte mně však dodat, že ani restaurace, ani Vy, sire, jste pro Boha neučinili to, co se učinit muselo, neboť nikdo z vás obou neobnovil Jeho trůn, protože se nikdo z Vás neodřekl zásad revoluce, proti jejichž praktickému působení jste současně bojoval; společenské evangelium, jímž se stát nechává inspirovat, je stále ještě deklarací lidských práv, která nepředstavuje nic jiného než oficiální popření práv Boha. Je to však Boží právo, které poroučí jak státům, tak jednotlivcům. Náš Pán nepřišel na svět za žádným jiným účelem. On má panovat inspirováním zákonů, posvěcováním mravů, osvěcováním školství, řízením rad i upravováním jednání ovládaných i vládnoucích. Všude tam, kde Ježíš Kristus nepanuje, nacházíme nepořádek a úpadek. Já mám za povinnost Vašemu Veličenstvu říci, že On mezi námi nepanuje, a že naše ústava naprosto není ústavou křesťanského a katolického státu. Naše státní právo sice konstatuje, že katolicismus je náboženstvím většiny Francouzů, ale hned dodává, že i ostatní kulty mají právo na tutéž ochranu. Neznamená to snad totéž jako proklamovat, že ústava chrání stejně pravdu jako blud?

Víte sire, co Kristus odpověděl vladařům, kteří se takovým protimluvem provinili? Ježíš Kristus, král nebes i země, jim řekl: Také já, vládnoucí vám všem, kteří následujete po sobě tím, že jeden druhého svrháváte, i vám všem poskytuji stejnou ochranu. Poskytl jsem tuto ochranu císaři, Vašemu strýci [Napoleonu Bonapartovi]. Poskytl jsem tutéž ochranu Bourbonům, stejnou ochranu i Ludvíku Filipovi, tutéž ochranu republice, a také Vašemu Veličenstvu bude taková ochrana poskytnuta.“

Císař biskupa přerušil: „Myslíte si, že doba, v níž žijeme, takový stav věci snese a že přišla chvíle zřídit výhradně religiózní vládu, jakou od mne požadujete? Nedomníváte se, monsignore, že by to znamenalo rozpoutat všechny zlé vášně?“

---

⁶ Jean Ousset, *Pour qu'il règne* (1959), str. 272 pozn. 25. zde cit. podle Louis-Hubert Remy, *Vrais et faux principes et maîtres*, Cadillac 2002, str. 51 pozn. 3.

„Sire, pokud mně tak velký politik jako Vaše Veličenstvo odpovídá, že pravá chvíle nenastala, mohu se jen uctivě uklonit, protože nejsem velký politik. Avšak jsem biskup, a jako biskup Vám odpovídám: „Nepřišel okamžik, aby Ježíš Kristus mohl panovat? Pokud však ne, pak také nepřišla doba, aby vlády mohly mít trvání.“⁷

Císař, na nějž toto vážné napomenutí a výstraha nezapůsobily, byl roku 1870 svržen židozedaňským povstáním komuny a definitivním ustavením pseudodemokratické „republiky“, i když se ve skutečnosti jednalo o téměř nespočetné, vzájemně se porážející vlády!

Možná už dávno na nás není napomáhat k vítězství právům Boha a jeho pravé Církve na *státní úrovni*. V tom případě nelze naše státy jako takové zachránit. Avšak každý z nás se stále ještě může pokorně podřídít Kristu Králi, králi, který vládne výhradně láskou, a tím zachránit svou nesmrtelnou duši. To je také nejúčinnější a vlastně už *vůbec jediný* účinný odpor, který má a musí být kladen satanskému plánu Protokolů sionských mudrců! Jisté je tolik: V okamžiku, kdy by *všichni* prokazovali čest a úctu pravému trojjedinému Bohu namísto modle mamonu, by veškerá „moc peněz“ v duchu Protokolů ztratila půdu pod nohama. – A to přesně tak jako v křesťanském středověku, ne náhodou židovskými masmédií tak nenávistně vydávaném za „temný“.

* * *

Předkládaná stať je separátem z monumentálního několikasvazkového díla Johanna Rothkranze, *Die „Protokolle der Weisen von Zion“ – erfüllt!* (Protokoly sionských mudrců se vyplnily!), Verlag Anton A. Schmid, Durach 2004.

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

---

⁷ Cit. podle Remyho, tamtéž, str. 44 ad.